

Udvalgets undersøgelser har således vist, at højst i ca. $\frac{1}{9}$ af de sager, som behandles af forligskommissionerne, lykkes det disse at afværge retssag, medens forligsmæglingen ved Københavns Byret har ført til forlig i over $\frac{1}{4}$ af sagerne. Endvidere har forligskommissionernes indsats i en væsentlig del af de forligte sager alene bestået i at søge at tilvejebringe henstand eller en afdragsordning for skyldnere i inkassosager, hvorimod *egentlige retstrætter kun undtagelsesvis forliges i forligskommissionerne.*

Om de øvrige ved loven gennemførte ændringer i retsplejeloven, der ikke har forbindelse med forligskommissionernes ophævelse, bemærkes:

Ifølge den hidtil gældende regel i *retsplejelovens § 171* er et vidne i straffesager i reglen ikke pligtig at møde udenfor den underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, når han vil komme til at rejse mere end 70 kilometer på jernbane eller dampskib eller 25 kilometer på anden måde for at nå hen til vedkommende ret. Da der i praksis har vist sig trang til udvidelse af denne mødepligt og under hensyn til de forbedrede samfærdselsforhold, udvides grænsen for mødepligten til 120 km, og til de hidtil nævnte befordringsmidler føjes rutebil.

Ved en ændring af *retsplejelovens § 302*, der omhandler mødepligt for en part i borgerlige sager for en underret, gennemføres afstandsbestemmelser svarende til de foran omtalte for vidner i straffesager.

I *retsplejelovens § 330* foreskrives, at der som dokumentation for en om fri proces ansøgende persons ubemidlethed skal tilvejebringes attester, i København fra skattevæsenet og udenfor København enten fra vedkommende byråd (sogneråd) eller fra præst eller underøvrighed. Det er imidlertid praktisk, at man overalt i landet kan forlange skatteattest forevist, hvorved bemærkes, at lovens regel om, at en erklæring fra vedkommende byråd (sogneråd) eller fra præst eller underøvrighed er tilstrækkelig udenfor København, hviler på den nu forældede betragtning, at de nævnte myndigheder udenfor København har et personligt kendskab til den pågældende ansøgers forhold. Ved ændringen ophæves bestemmelsen om, hvordan ansøgerens ubemidlethed skal dokumenteres.